

**Dénes
Ferenc**

sportközgazdász

VÉLEMÉNY

Szolidaritás 2.0

A Bayern München labdarúgócsapata egymillió euróval támogatja a városba érkező menekülteket, ezenfelül segít az elhelyezésükben, sőt lehetőséget biztosít a sportolásukra is. „Érezzük a társadalmi felelősségünket a menekülő és szenvedő gyerekek, nők és férfiak iránt” – mondja Karl-Heinz Rummenigge vezérigazgató, nem mellesleg egykori kétszeres aranylabdás futballista. A Bayern csak az elsők egyike azon európai labdarúgóklubok közül, amelyek intézményesen és kézzelfoghatóan készek segíteni a menekülteken. Az európai szövetség, az UEFA is azt kéri a Bajnokok Ligája és az Európa Liga főtáblájára jutott csapatoktól, hogy a nemzetközi kupamérkőzésen eladott minden jegy árából egy eurót szánjanak a menekültügy támogatására, és a hírek szerint a kezdeményezéshez mind a 80 csapat csatlakozott.

Sokan propagandafogásnak tartják a felajánlásokat. Én korántsem tartanám bajnak, ha erről (is) lenne szó.

Ha a szurkolók szimpátiáját azzal lehetne erősíteni, hogy az általuk kifizetett tekintélyes jegyárból adományoznak pénzt földönfutóknak és/vagy jobb élet reményében bevándorlóknak. De a helyzet korántsem ennyire szép, a szurkolókat – ahogy a társadalmak egészét – megosztja a kérdés: van, ahol mellettük, van, ahol ellenük tüntetnek a drukkerék.

De a sport nemcsak a saját szurkolók jóváhagyó vagy rosszszálló fejcsóválására tekint, hanem a társadalomban elfoglalt sajátos helyzetére, kettős felelősségére is. A pályán nincs szélsőjobb, csak jobbszélső, nincs centrális erő csak erős center, és ha az utolsó pillanatban győztes gólt szerez a csapat, egymást ölelgeti keresztény, muzulmán, zsidó, hindu és buddhista. Másrészt a sportot többek között azért is szeretjük, mert meghatározó értéke a szolidaritás. A tisztességes játék eszményéhez nemcsak a szabályok betartása, hanem a teljesítmények, a sporttársak és szurkolók kölcsönös tisztelete, a bajbajutottak megsegítése ugyanúgy hozzátartozik.

A sportnak óriási a társadalmi integráló ereje a pályán és mintaadó képessége a pályán kívül.

Már ebben a lapban is elcsodálkoztam azon, hogy a magyar sport mennyire érzéketlen a társadalmi problémák iránt. (Arra gondolni sem merek, hogy a magyar sport társadalmi érzékenysége politikafüggő.) A közgondolkodást az utóbbi hetekben szétszakítja a menekültügy. Az igen összetett társadalmi probléma nemhogy megoldása, de még csak megvitatása sem a sport feladata. Az együttérzés kifejezése azonban igen. A Bayern-mértékű felajánlás arányaiban 1-7 millió forint között érintené a hivatásos magyar futballvállalatok költségvetését csapatonként – nagyjából minden klub legjobban fizetett játékosa 2-3 heti fizetéséről van szó. De úgy tűnik, a központi költségvetésből igencsak megsegített sportszervezeteknek ez túl sok, pedig van köztük olyan is, amelyik büszkén viseli mezén a menekülteket aktívan segítő Magyar Máltai Szeretetszolgálat jelvényét.

A sport a magyar kultúrába való mély beágyazódását nagyban köszönheti annak is, hogy története során gyakran volt érzékeny a társadalmat feszítő problémák iránt. Trianon után például az elszakított országrészekkel való sportkapcsolatok fenntartásával (a politika támogatásával), vagy a második világháború után a nemzeti érzés kifejezésével (a politika ellenére) segítette a közösséget. Ha a magyar sport továbbra is életünk meghatározó része akar maradni, képviselnie kell a hagyományos sportértékeket, intézményrendszerének társadalmilag érzékenynek és felelősnek kell lennie. Különösen, ha olimpiát akar rendezni...